

מה אהבתי

מאריכין לו ימיו ושנותיו

לזכר נשמתם של מ"ה קדושי מירון תשפ"א

"כל המשלים פרשיותיו עם הציבור, מאריכין לו ימיו ושנותיו"

**מהו כוח אחיזתו של עמלק?
כזוהר הרקיע**

**מדוע על השמן להיות זך?
בעיני הפרשה**

**כך מברכים על הרעה כמו על הטובה
רצון השם**

**מדוע ביקש המגיד משלוח מנות מהעני?
סיפורו של שבת**

לרוחניות זקוקה כשמן זית זך המאיר בכל העולמות. למעשה, עד היום הזה ממש שואבים אנו כוחות של גילוי הטוב בעולם, על ידי עבודת המשכן שהייתה בימים ההם. וכך נשזרים הדברים בחתימת הפרשה מעין הפתיחה: **וְכַפֵּר אֶהְרֶן עַל קִרְנֹתָיו... לְדַרְתִּיכֶם קִדְּשׁ קִדְּשִׁים** הוא ל'ד'. ומבאר המלבי"ם, שאהרן הכהן עצמו הינו קודש קדשים - כלשון הכתוב בדברי הימים: **וַיִּקְדַּל אֶהְרֶן לְהַקְדִּישׁוֹ קִדְּשׁ קִדְּשִׁים** הוא וּבָנָיו עַד עוֹלָם. וכן הצדיק שבכל דור, קודש קדשים הוא, ובכוחו לסייע לאדם לעבודת השם ולקשר את העולם הזה, על ידי זיכור והבדלת הטוב מהרע, להשם יתברך.

עמלק וקליפתו נלחמים באמונת הצדיקים. גם בפרשתנו נעלם שמו צדיק הדורות, משה רבינו ע"ה, שהתפשטותו וכוחו בכל דור ובכל נפש. בהיעדר אמונה פשוטה בכוחם של הצדיקים לפעול עבורנו חיות בעבודת ד', יתקשה האדם למלא את משימתו להשיג ולראות את הטוב שנמצא בעולם הזה ומצפה לגליו.

סמך לדברים ניתן למצוא גם בלשון פרשת זכור הפותחת בלשון יחיד: **"את אשר עשה לך עמלק"**, ולאחר מכן ממשיך הכתוב בלשון רבים **"בדרך בצאתכם ממצרים"**. עמלק רוצה שנחוש יחידים, בודדים, ללא סיוע מהקב"ה וצדיקו לצלוח את הממורות העוה"ז. אך על ידי צוותא לצדיקים, מתאחדים הכוחות, והקב"ה מסייע לכל אדם ולכל דור לפי כוחותיו ויכולותיו - ומה שאין בכוחו, הקב"ה משלים ונלחם עבורו בבחינת **"מלחמה להשם בעמלק מדור דור"**.

על המילים ואתה תצוה, דורש בעל 'אור החיים' הקדוש, כי תצוה היא מיסוד לשון המילה 'צוותא', כלשון הכתוב **"כי מלאכיו יצוה לך"**. אמור מעתה אפוא כי המצוות, הציוויים העליונים, הרי הם כעין מלאכים המלווים את האדם בצוותא בכל אשר יילך. אם כן, הדרך להתחבר אל הקב"ה היא על ידי צוותא.

את הרב, מורה דרך האמת בעבודתו יתברך - הלא הוא הצדיק - השוו חז"ל למלאך: אם דומה הרב למלאך השם צבא-ות, תורה יבקשו מפיו. אך בעוד שמלאך נשלח מן שמיא אל האדם ומלווהו בכל תהלוכותיו, הרי שאל הצדיק יש 'להתקשר' כדי להגיע לזכות להיות עימו בצוותא.

יסוד זה, של התקשרות לצדיקים, נרמז בראשית פרשתנו: על ידי צוותא, ניתן להגיע לידי שמן זית זך, נקי מכל עכירות. שהרי, העולם הזה, מורכב מתערובת של טוב ורע המשמשים בערבוביה. בהתחברות לבחינת **"צוותא"** עם הצדיקים, על ידי כך שמקבל האדם על עצמו לשמוע בקולם ולקיים עצתם, זוכה לגלות את הטוב ולנערו מגרגרי הרע שדבקו ונתערבו בו.

השם יתברך חפץ בטובתנו, ולכן, אם חפץ אדם ללכת בדרך טובה, מסייעים לו מן השמים לגלות את הטוב שבעולם, וזוכה הוא שתשרה שכינה במעשי ידיו הרוחניים. וככל שיעמיק להיות בצוותא עם דרך הצדיקים בעולם הזה, כך גדלה השראת השכינה בו - כיוון שהיא זוכה למעין משכן ומקום לשרות בו, ונעשה רצונו, שיהיו יהודים מעלים את הגשמיות והופכים אותה

פתיח דבר

הרה"ח רבי מאיר נחמן אלחדד שליט"א ראש כולל 'קדושי מירון'

מלחמה בצוותא

הציבור וכתב על כך מרן הגר"ח קניבסקי זצ"ל כי **"מסתבר שאין נפקא מינה בזה"** והחיוב הוא גם על מי שמתפלל ביחידות.

קרא ואינו יודע היכן הפסיק

אם עצר מקריאתו ומסתפק היכן עומד, פסק מרן הגר"ח קניבסקי זצ"ל שעליו לחזור ולקרות. ולשואל שתהה הרי זה ספיקא דרבנן, ומדוע לא אזלינן לקולא, כתב בצחות: **"ספיקא דאורייתא לחומרא"**. אמנם בשו"ת חוט שני למרן הגר"נ קרליץ זצ"ל כתב כי **"מי שמסתפק היכן אוחז בשנים מקרא ואחד תרגום, יקרא מהיכן שודאי קרא"**.

בשם גורי האר"י שאין לקרוא שמו"ת בלילה. כלומר, את המקרא עד חצות אסור, ואת התרגום כל הלילה. וכן כתב בעל כף החיים: **"אין לקרות הפרשה שמו"ת באשמורת אור השישי קודם שיאיר היום, כי כתבו גורי האר"י ז"ל שאין לקרות תרגום בלילה"**. ומכל מקום, כתבו הפוסקים שאם אין לאדם זמן אחר, מתירים לו זאת.

דין המתפלל ביחידות

לכאורה היה מקום להסתפק אם המתפלל ביחידות, משום חולי, זקנה וכדומה, צריך להשלים פרשיותיו שניים מקרא ואחד תרגום - משום שאינו מתפלל בכל מקרה עם

ואלה שמות

הלכות, טעמים ומנהגים בקריאת שניים מקרא ואחד תרגום

קריאת התרגום לפני המקרא

אם קרא אדם את התרגום לפני שקרא אפילו פעם אחת את המקרא, ספק אם יצא ידי חובה אפילו בדיעבד, ומרן הגר"ח קניבסקי זצ"ל הורה כי ראוי לחזור ולקרוא פעם נוספת את התרגום אחר קריאת המקרא.

שלא לקרוא שמו"ת בלילה

האם מותר לקרוא שמו"ת בלילה? מקובל

מתחילים משמורת

עצות והיגדים על מצוות קריאת
"שניים מקרא ואחד תרגום"

איור: יצחק קליימן ז"ל

קיימו וקבלו היהודים

תמחה את זכר עמלק

כאשר רב דימי מנהרדעא, מבקש להוכיח את צדקת סברתו כי 'שבשתא - כיון דעל על' (- שניאות ושיבושים שנכנסים בטעות, עלולים להשאר ולהיות מונצחים תמיד), הוא מביא כדוגמא לכך את המעשה הנורא שהיה עם יואב, כנאמר (מלכים א, יא, טז) **כִּי שָׁשֶׁת חֲדָשִׁים יָשָׁב שָׁם יוֹאֵב וְכָל יִשְׂרָאֵל עַד הַכְּרִית כָּל זָכָר בְּאֶדְוֹם**.

וכה מספרת הגמ' (ב"ב כא:), **כי אתא לקמיה דוד** (כאשר יואב הגיע לדוד וסיפר לו שהרג כל הזכרים בעמלק), **אמר ליה: מאי טעמא עבדת הכי?** (שאל דוד את יואב מה הטעם שעשה כן שהרג רק את הזכרים?). **אמר ליה: דכתיב תמחה את זכר עמלק,** (יואב

קרא 'זכר' בקמץ, והיינו הזכרים). **אמר ליה: והא אנו זכר קרינו.** (השיב לו דוד בטענה שהרי אנחנו קוראים 'זכר' בצירי, ומשמעו בין זכרים ובין נקבות). **אמר ליה: אנא זכר אקרינו** (השיב יואב לדוד שהמלמד שלו לימדו כשהיה קטן זכר בקמץ).

המשך המעשה פחות נוגע לענייננו פה, אבל הלקח העולה הוא ברור וזועק לשמים: צאו וראו מה כוחה ומה השפעתה של טעות ניקוד אחת קטנה. בכל מילה, בכל תג צריך להיזהר ולדקדק. תמיד צריך להיות עם עיניים פקוחות ולשים לב, לכל תיבה ולכל אות.

אשרינו שזכינו, שכיום יש לנו חומשים מנוקדים וספרים מאירי עיניים, הוצאות והדפוסות שמתאימים לכל נפש ולכל איש, רק לפתוח ולקרוא, רק לעיין וללמוד.

אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרְךְ:

אולם כאשר אם מדברים על מחיית 'זכר' עמלק ומורשתו, הנה מקום איתנו להזכיר את דברי רש"י הקדוש בפירושו השלישי, שביאר את הפסוק (דברים כה, יח) **אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרְךְ 'לשון קור וחום, צננך והפשיך מרתיחתך'**.

עמלק כל הזמן עוסק לוחם על מנת להסיר את ההתלהבות מעם ישראל, רוצה ושואף לצנן ולקרר אותנו. אין לו בעיה שנקיים את התורה והמצוות, אבל למה לקום מוקדם לתפלה בנץ עם חיוך גדול? למה לרוץ למקוה בשלש לפנות בוקר? מדוע לתפוס את החומש או הגמרא בהתלהבות ובשמחה כאילו זכית במליון דולר? וכאן חובה עלינו ללחום בו, ולעקור את השפעותיו הרעות, עד בלתי השאיר לו שריד!

כפי שכבר הזכרנו בעבר, לא נגלה סוד גדול אם נאמר, שאחת המצוות בהם ניכרת השפעתו של עמלק עד היום, והקירור והצינה שהוא ניסה להחדיר משפיעים השפעה רבתי - היא מצות 'שניים מקרא', אשר למרבה הצער, נתפסת לעיתים כ'עול' כבד שצריך להתפטר ממנו (במקרה הטוב, ויש מעטים שלצערו מוותרים עליה כליל -

אם נתחזק באותן מצוות אשר עד היום ניכרת בהם טביעות אצבעותיו, ונשתדל לקיימם בהתלהבות יתירה - אין מחייה גדולה מזו לעמלק ולזכרו

במקרה הפחות טוב).

כשאנו עסוקים השבת במחיית עמלק ואיבוד זכרו ומורשתו, שומה עלינו לחזק את ההתלהבות במצוות, כל המצוות כולן, לעשותן ולהתלהבות, מתוך שמחה של מצוה ונעימות.

נקמתנו ומחייתנו את 'זכר' עמלק, אשר קפץ לאמבטי רותחת, וניסה לקרר ולצנן אותנו מלקיים את מצות ה', תהא כשנמחק ונמחה את מורשתו כליל.

אם נתחזק בקיום אותן מצוות אשר עד היום

ניכרת בהם טביעות אצבעותיו, ונשתדל לעשותם בהתלהבות יתירה - אין מחייה גדולה מזו לעמלק ולזכרו.

הדור קיבלוה באהבה

בעת מתן תורה נאמר: **"ויתיצבו בתחתית ההר"**, מלמד שכפה עליהם הקב"ה הר כגיגית. אמר רבא, אף על פי כן, חזרו וקיבלו עליהם התורה באהבה בימי אחשורוש (- מאהבת הנס שנעשה להם. רש"י), דכתיב **"קיימו וקבלו היהודים"** - קיימו מה שקיבלו כבר (שבת פח.).

אף על פי שכבר קיבלו את התורה בעבר, שוב קיבלוה קבלה מחודשת מרצון, עתה באמצע חודש אדר. **"הדור קיבלוה בימי אחשורוש"**.

למדנו כי 'קבלת התורה' שייכת לכל אחד ואחד, בכל יום ויום. אף פעם לא מאוחר. תמיד אפשר להתעורר ולהוסיף עוד בקבלת התורה באהבה. וכפי שאמרו רבותינו: 'בכל יום יהיו בעיניך כחדשים'.

בכל שנה מחדש מתעוררת שוב אותה השפעה עליונה ואותה 'קבלת התורה', והדברים ידועים ומפורסמים.

ואמנם צופה רשע לצדיק, ועמלק מנסה לקרר ולצנן אותנו ללא הרף. ישנם כאלו שהתחילו בבראשית את קריאת 'שנים מקרא' בשמחה ובהתלהבות, אך לא הצליחו להתמיד ולעקוב, תקלות שונות גרמו להם לעצור או להפסיק את קיום המצוה החשובה.

בשבת אחת היתה 'שבת חתן', וזו גרמה להם 'לאבד את הקצב', ומשם כבר קצרה הדרך גם 'לאבד עיניו'. אם כבר פיספסנו פרשה אחת או שתיים, הם סבורים בטעות, אז מה הטעם להמשיך ולקרוא, הרי גם ככה 'יש לנו חור' וחסרות לנו באמצע כמה פרשיות...?

פורים מלמד אותנו כי תמיד צריך להמשיך במסע החשוב במעלה הדרך לקבלת התורה. גם מי שקצת פספס כמה פרשיות, גם מי שקצת החסיר, נפל ברשתו של עמלק וקצת התקרר, תמיד יכול לחזור למסלול, ולחזור 'להשלים פרשיותיו עם הציבור'.

בימי הפורים בהם זוכים אנו ל'קיימו וקבלו' באהבה ומרצון, נתפלל וגם נשתדל 'לקבל תורה' כפשוטו. להתחזק בהכרת התורה כראוי. נשקיע זמן לפגוש את פסוקיה מצוותיה וגם דקדוקיה (זכר ולא זכר), בצורה עקבית ויסודית, קבועה ומסודרת, שבוע אחרי שבוע.

"ואתה תצוה" - אין צו אלא לשון זירוז.

||| תּוֹרַתְךָ שֶׁעָשִׂי התשובות לחידות המתפרסמות בגליון זה
1 בעל הטורים, (כז, כ) - "כתית" 2 משה רבנו ואהרן הכהן - (כח, א)
3 שרשרת - גימטריא: 1400 - (כח, יד) 4 מספר פסוקי הפרשה - ק"א, כמנין "מיכאל" 5 כח, כב

שמעו עלי

רצון
השם
בעומק
הפרשה

אחר הצרות עושין תשובה והקב"ה עונה

ואתה תצוה. הדא הוא דכתיב: "זית רענן יפה פרי תאר קרא ה' שְׁמֵךְ" וכי לא נקראו ישראל אלא כזית הזבל? והלא בכל מיני אילנות נאים ומשובחים נקראו ישראל, בגפן ותאנה שנאמר: "גפן ממצרים תסיע", תאנה שנאמר: "כבכורה בתאנה בראשיתה", כתמר שנאמר: "זאת קומתך דמתה לתמר", כארז שנאמר: "כארז בלבנון ישגה", כאגוז שנאמר: "אל גנת אגוז ירדתי", וקראן בכל מיני שלחים שנאמר: "שלחך פרדס רמונים", ובא ירמיה לומר "זית רענן יפה פרי תאר"!

אלא, מה הזית הזה עד שהוא באילנו מגרגרין אותו, ואח"כ מורידין אותו מן הזית ונחבט, ומשובטין אותו מעלין אותו לגת ונותנין אותו במטחן, ואח"כ טוחנין אותו, ואח"כ מקיפין אותו בחבלים ומביאין אבנים, ואח"כ נותנין את שומן. כך ישראל - באין עובדי כוכבים וחובטין אותם ממקום למקום, וחובשים אותן וכופתין אותם בקולרין, ומקיפין אותן טרטיטין, ואח"כ עושין תשובה והקב"ה עונה להם. מנין? שנאמר: "זיאנחו בני ישראל". וכן: "בצר לך ומצאוך כי א-ל רחום ה' אליהך" - הוי "זית רענן יפה פרי תואר".

(שמות רבה, ל"ז, א')

שמירת מידה ומצווה אחת מאירה כל המידות

במדרש ואתה תצוה כו' זית רענן כו'. ביאור הענין שיש בנפשות בני ישראל נקודה טמונה אשר על זה נאמר אם תבקשנה כו' וכמטמונים תחפשנה כו'. וע"י רוב יגיעות נפש וגיעות בשר לזכך החומר - מתגלה הפנימיות. וזה הדמיון לזית רענן, שצריך כמה יגיעות להוציא השמן... וכמו כן יש ללמוד אשר טוב לאדם לייחד מידה מיוחדת ומצוה מיוחדת לעשותה תמיד בשמירה עצומה. וע"ז יוכל למשוך הארה ותיקון לכל המידות.

(שפת אמת תצוה תרל"ח)

לייחד מצווה שדבקים בה תמיד

ואף על פי שחייב אדם להזהר בכל המצוות, מכל מקום יש לו להחזיק באחת מכל המצוות בכח גדול והתמדה שלא יעבור עליה כל ימי חייו.

(ספר חרדים פרק ס"א)

השמחה בייסורים היא בתקנת ענפי הנשמה

ע"י החטא מתרחק איזה ענף מנשמתו, שכנגד הענף שפגם בו ע"י החטא שחטא, הגדול לפי גודלו והקטן וכו'. וע"י שסירב לשליחות גרם להתרחקות של אחד מענפי נשמתו, ואעפ"י שנענש בינתיים הפגם עומד מרחוק עדיין, לזה אמר לו "ואתה הקרב אליך", פי' הקרב לעצמך, אותו ענף שהיה מרוחק תקרב אותו עתה כי זה תיקונו ע"י העונש הנזכר.

ומזה אני משכיל על דבר שאמרו בברכות, "חייב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה", ומפרש בגמ' לקבל הרעה בשמחה כשם ששמח בטובה, ע"כ. והיה הדבר קצת בעיני רחוק, ועפ"י הנ"ל שהייסורין מקרבים את ענפי

הנשמה שהיו רחוקים משורשם, ואין רע ומר כעוזבו את ה' וע"י הייסורים יתקרב הרחוק, ועל זה ישמח לב המשכיל.

(אור החיים, תצוה)

הכנעת עמלק בתיקון של כל ישראל

ויבא עמלק - ענין עמלק ומה שלא יבערנו מיד הוא, כי שרו שצריך להפילו תחלה הוא סמאל, שטן, יצר הרע, ובכל חטא שיעשה איש מישראל הוא מוסיף בו כח, והוא ענין חבלי משיחנו, כי לכל שרי האומות מספיק רוב זכויות להפילם, אבל שר של עמלק צריך שנטהר לגמרי לבל ישען על עווננו. ולמען נשוב יהיו חבלי משיח, ואז בדור שכולו זכאי תהיה מפלת עמלק.

(אלשיך, שמות י"ז, ח')

סוד הגאולה שלא ליבטל מדברי תורה

ובדרך רמז יתבאר הכתוב ע"ד מאמר הובא בספר זה חדש כי ארבע גלויות של ישראל, כל אחד מהם נגאלו בזכות אחד, גלות ראשון נגאלו בזכות יעקב, והרביעי תלוי בזכות משה, ולזה נתארך הגלות, כי כל עוד שאין עוסקים בתורה ובמצוות, אין משה חפץ לגאול עם בטלנים מן התורה. וזה שרמז הכתוב כאן באומרו, ואתה תצוה את בני ישראל, ע"ד כי מלאכיו יצוה לך, או ע"ד אומרם אין צו אלא מלכות, כי הוא ימלוך עלינו לעתיד. ותנאי הוא הדבר שיעסקו ישראל בתורה. וזה הוא אומרו, "ויקחו אליך שמן זית זך", ירמוז אל התורה שנמשלה לשמן, מה שמן מאיר לעולם כך התורה. ודקדק לומר "זך", שצריכים לעסוק בתורה לשמה בלי שמרים, שהם לקנטר ח"ו או להתגדל וכדומה אלו הם שמריה. ואמר עוד "כתית", שצריכים לעסוק בתורה ולכתת גופם וכוחם, ע"ד אומרו, זאת התורה אדם כי ימות באהל.

(אור החיים, תצוה)

עמלק הוא העונש על ביטול תורה

ועוד, עמלק הוא שוט להעניש על ביטול תורה, ולכן בא ברפידים, שרפו ידיהם מן התורה, ולכן היו ידי משה כבדים.

(אלשיך, שם)

"והטאתי נגדי תמיד" - עצה למחיית עמלק

א"ת מו"ר זצלה"ה [החידושי הרי"מ] אמר מ"ש תמחה כו' זכר עמלק, ומאין יש לעמלק זכר. כי ענין זכר הוא ענין גבוה ופנימי ורק שגונב מישראל ע"כ. והיינו כפי מה שחסר זכרון השי"ת במעשה בני ישראל נק' שיש לו זכר. וביותר ביאור כי החסרון שיש במעשה ישראל נוגע במקום שנוגע עשיית בני". ונמצא שיש לו ממילא זכר. וז"ש זכור כו' וממילא יהי' נמחה שמו. ובודאי יש בכל אדם מישראל התערבות כח עמלק, ופי' זכור. למי שכבר נקי. וע"י הזכירה יכול לנקום בו ולמחות שמו. אבל גם מי שעדיין אין מעשיו רצויין. אעפ"כ אשר עשה לך כתיב. שאם האדם זוכר תמיד אשר הרע לו היצו"ר בכל דבר חטא. אם יזכור תמיד שוב לא יחטא כמ"ש אין אדם חוטא א"כ נכנס בו רוח שטות. והוא ענין השכחה שהוא הפסקות חיות הפנימיות. אבל כשאדם דבוק במקור החיות ושונא הרע. ממילא לא ישנה לחטוא. וזה עצה פשוטה ע"י שזכר אדם תמיד רעת עמלק, ממילא והיה בהניח. כשיש עת רצון. כי אין לך אדם שאין לו שעה כו'. יכול לגבור אז ולמחוקו. רק שע"י הזכירה יזכור גם בעת הטובה שנאתו.

(שפת אמת, תצוה תרל"א)

חיים למוציאיהם

זווית אמונית בפרשת השבוע
מגדולי הדורות זיע"א ויבנחמ"א

דמעות או יגיעה?!

המגיד הירושלמי רבי שלום שבדרון זצ"ל הסביר פעם את הפסוק: ואתה תצווה... שמן זית זך כתית למאור, על פי הגמרא במסכת ברכות (ג:): שדורשת: "הסכת ושמע ישראל" - כתתו עצמכם על דברי תורה (עשו עצמכם כתותים להצטער על דברי תורה. רש"י). שהרי אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה.

דהיינו אם רוצה הנך להאיר באורה של תורה כדרשת הגמרא "ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר - אורה זו תורה", הרי עליך להיות

"כתית" - כתת עצמך על דברי תורה. וכה סיפר הגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל: אל הגאון רבי משולם איגרא זצ"ל באו לדין תורה שני בעלי בתים מאחת העיירות.

העניין היה קשה וסבוך, ונאלץ הרב לדחות את פסק הדין ליום המחרת. לבעלי הדין אצה הדרך ולא יכלו לשהות עוד בטיסמניץ. אמרו אחד לשני: הרי יש לנו רב בעיירתנו, נלך אליו ויפסוק לנו הדין וכך עשו.

רבים היה תלמיד חכם אבל לא התמצא כל כך בדין תורה מסובך כזה. ביקשם להמתין מעט, נכנס לחדר צדדי ואחר זמן מועט יצא ופסק להם את הדין.

כעבור זמן מה הזדמן להם שוב להיות בטיסמניץ, אמרו זה לזה: הבה וניכנס אל הרב בטיסמניץ אשר בשעתו אמר לנו שיכול לפסוק את הדין רק למחרת ונראה איך הוא פסק את דיננו.

נכנסו אל רבי משולם לשמוע את פסק דינו והשמיעו דברי התנצלות על שלא באו לשמוע את פסק הדין למחרת. אמר להם רבי משולם: כך וכך פסקתי.

בעלי הדין התפלאו לשמוע כי פסיקתו של רבי משולם דומה ממש לפסק שנתן הרב שלהם.

מה לכם תמהים? שאל רבי משולם, והם

סיפרו לו, כי גם הרב שלהם פסק כך לאחר שהות של מחצית השעה בלבד.

כשמע רבי משולם כי רב פלוני באחת העיירות הקטנות ידע להשיב במשך זמן קצר על ענין כה קשה אמר בלבו, הלא זה גאון נפלא, צריך להכירו! לא היסס רבי משולם ומיד נסע אל אותו רב. בבואו עמד לפניו בהכנעה, כתלמיד בפני רבו ושאל אותו: כיצד ידע כבוד הרב לפתור כמעט ללא שהיות עניין כה מסובך שבא גם לפני ונאלצתי לדחות את בעלי הדין עד ליום המחרת?

השיב לו הרב: האמת, לא ידעתי כלל מה להשיב. בצר לי נכנסתי לחדר השני, התייפחתי בבכי וביקשתי רחמים ואמרתי לפני השי"ת הלא אני רב העיירה והבעלי-בתים לא יודעים להבחין בין דבר קשה לקל ואם לא אדע להשיב להם תשובה הרי זה גרום חילול השם ח"ו.

כנראה נתקבלה תפילתי כי כאשר ניגשתי לארון הספרים מיד מצאתי ספר ישן שבו מבואר היטב כל העניין, וכך פסקתי.

משמע זאת רבי משולם איגרא אמר: לבכות? לבכות גם אני יודע. אבל על התורה צריך לעמול ולהתייגע ולהשתוקק השתוקקות עצומה לכוון אל האמת...

(על פי שאל אבני ויגד)

כרת גומו

מילים ומקראות
לאורם של אונקלוס ורש"י

מהי קטורת בשמים זרה?

הפסוק מזהיר בעת הציווי על סממני הקטורת - "לא תעלו עליה קטורת זרה ועלה ומנחה ונסך לא תסכו עליה". (שמות ל, ט).

פסוק זה, עוסק באיסור הקטורת קטורת בשמים זרה (כפי שנחזה בתרגום אונקלוס לכל אורך הפרשיות העוסקות במלאכת המשכן, קטורת סמים - קטורת בוסמין) וכך הוא מתורגם בידי אונקלוס: לא תסקון עלוהי קטרת בוסמין נוכראין ועלתא ומנחתא ונסכא לא תנסכון עלוהי.

הרמב"ן מביא את לשון רש"י ("קטרת זרה - שום קטורת של נדבה כולן זרות לו חוץ מזו". עכ"ל רש"י הקדוש), אך מוסיף ומדגיש כי רש"י חולק על אונקלוס, ולדבריו הזהירה התורה, שלא יהיו בהם סמים זרים שלא ציוותה עליה התורה, ובמקביל אם הקטורת המיועדת לבית המקדש תתערב עם סמים אחרים

מתרגום יונתן המוסיף מילה אחת בתרגומו: קטורת בוסמין דעקמין נוכראין.

באבן עזרא נקט אף הוא בשיטת אונקלוס כי קטורת זרה היא כזו המורכבת מסמים שלא במתכונת הקטורת, וכן כתב כי אם עירבו בה סמים אחרים, פסולה, וכפי שכתב הרמב"ן.

אמנם בחזקוני ביאר הפשט, כי קטורת זרה היא קטורת שלא נצטוו עליה. ואילו ברבינו בחיי נקט ביאור רחב יותר, "לא תעלו עליה קטרת זרה" - הזהיר הכתוב שלא יקדימו להעלות על המזבח שום דבר לקטורת הסמים, לא קטורת יחיד ולא קטורת צבור שיביאה נדבה וכל שכן [קטורת] אחרת.

פירוש נוסף הביא רבינו בחיי כי באה אזהרת הכתוב לומר, "שלא יעלו על המזבח קטורת מסמים אחרים כי אם מאותם שיפרוט מהן הכתוב ואם עשה כן יקראנה 'זרה' ויעבור בלאו זה", וכפי שכתבו האבן עזרא והרמב"ן.

נועים הנשמות

שבבים וגוונים מחיים
של מ"ה קדושי מירון תשפ"א

הרב משה שמחה צרפתי ז"ל

ח"י שנים
מרשב"י
במתנה

הרב משה שמחה צרפתי ז"ל מירושלים, היה רק בן 65 בעת שנספה באסון מירון, אך 18 שנה קודם לכן, קיבל את חייו בחזרתו מציון הרשב"י, במתנה. ר' משה שמחה היה אדם עם סיפור חיים מרתק, ובעשורים האחרונים שימש כ'אביהם' של מאות צעירים וחיילים שקירב לקב"ה.

הוא היה דמות ייחודית, סבל מאוד בחייו, אך לא הראה זאת מעולם כלפי חוץ. תמיד הקרין רוגע וחיוך. ב'שבעה' שלו, הגיע אחד הניצולים מאסון מירון והעיד, כי בתוך הדחק של ההמון העצום, התבלט הרב צרפתי, כמי שעמד ברוגע בשלווה, ושם את גורלו בידיו של הקב"ה. "הוא ממש קיים את הפסוק של 'גם כי אלך בניא צלמוות לא אירא רע', הוא שידר שלוה ורוגע, כאילו הכל בשליטה, וזה מה שנתן לנו, לניצולים כוח להמשיך ולהיחלץ".

חצי יובל לפני ל"ג בעומר תשפ"א החל הרב צרפתי בפעילותו עם צעירים, בני נוער וחיילים בראשון לציון. הוא פתח עבודת לרווחה את ביתו, בעיקר בשבתות. בביתו התארחו עשרות בכל שבת, דתיים, מסורתיים וחילוניים, כשהם יושבים איתו לסעודות שבת והוא נתן להם לב פתוח, מקשיב, ומעניק המון חכמת חיים לצד השקפה טהורה שאותה בלל בדברי תורה.

כאמור, ח"י שנים לפני פטירתו, שב מתפילה שנשא על קברו של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, ונפצע אנושות בתאונת דרכים. מצבו היה אנוש, והוא הוגדר כמי שנמצא במצב של מוות קליני. אך אל מול הסיכויים האפסיים הוא שב לחיים. בגופו היו עשרות שתלי פלטינה שגרמו לו לכאבים איומים, אותם נשא באהבה. ודווקא השהייה בין שמים לארץ, חיזקה וחיסנה את רוחו להמשיך בפעליו, למרות הכאבים התמידיים.

בכל שבת התארחו אצלו בין 10 ל-15 צעירים שהיו

סועדים אצלו, שומעים דברי תורה לאורך כל השבת, ורבים מהם התקרבו לאור היהדות. מתוך אהבת חנם ואחדות ישראל, חיבר את השומעים למשנתו והפיח בהם אמונה.

גם כשנפצע לא הפסיק מפעילותו, וכמעשהו בראשון לציון כך מעשהו בירושלים, מוסיף והולך, ומעצים את פעילותו הברוכה בקרב צעירים שלא זכו להיוולד בבתים שומרי תורה ומצוות.

את פועלו המשיך מבלי להתחשב באתגרים כלכליים או במצבו הרפואי שלא היה טוב. ר' משה צרפתי מעולם לא ויתר על המשימה שראה בה שליחות קודש.

לא פעם מצאו האורחים את חצירו - ששימשה מקום לפוש תוך כדי הסעודות - גם מקום ראוי ללינת לילה, והוא לא אמר דבר, ההיפך, דאג להם לכרים וכסתות, שמיוכות וכיסיים מפני הצינה.

חלק מהצעירים פגשוהו גם במסגרת שירותם הצבאי, כשבמות החול היה הרב צרפתי יוצא לבסיסים צבאיים כדי להפיח רוח של תקווה ואמונה בחיילים, והוא לא נרתע גם בעתות מתיחות בטחונית. ההיפך, הוא הגיע לשטחי הכינוס של החיילים סמוך לקו החזית, עודד ושימח את החיילים לפני צאתם לפעילות המבצעית.

הקשר שלו עם נכדיו היה לשם דבר, הם אהבוהו והוא השיב להם אהבה רבה, ולימד אותם רבות אורחות חיים, מתוך שמחה וטוב לבב.

זכה הרב צרפתי ונשמתו עלתה אל גנזי מרומים בדיוק במקום ממנו יצא ח"י שנים קודם לכן, ומאז השתנו חייו הפיזיים, כשהוא מגביר את חילו בחייו הרוחניים עוד ועוד, כשהוא זוכר היטב ואומר שוב ושוב כי חייו ניתנו מרשב"י הקדוש במתנה...

למעלה לטמא אותך בכל הצדדים. ואלמלא שהתחזק משה למעלה ויהושע למטה, לא יכלו לו ישראל.

ומשום כך שמר הקב"ה אותה שגאה לדורי דורות.

ומשום כך שמר הקב"ה אותה שגאה לדורי דורות. מה הטעם? משום שקשב לעקר אות הברית מקוקמה, ומשום כך פקדתי, בפקודה, שהרי שם נרמז סוד האות הברית הקדושה.

הצדיקים נתפסים בחטאי הרשעים שנמצאים עמם.

בא וראה מה כתוב, ויאמר שאול אל הקיני. מי זה הקיני? זה יתרו. וכי מי נתן כאן את בני יתרו להיות דיינים בעמלק, והרי היו שריים ביריחו? אלא הרי כתוב (שופטים א) ובני קיני חתן משה עלו מעיר התמרים את בני יהודה מדבר יהודה וגו'. וכשעלו משם, שריים היו בתחומו של עמלק עד לאותו זמן שבא שאול המלך, שכתוב ויסר קיני מתוך עמלק.

אלמלא שהתחברו בישראל, לא נענשו על מעשה העגל

משום שהרי בזמן שנמצאים רשעים, אותם חסידים וצדיקים שנמצאים ביניהם נתפסים בחטאיהם, והרי פרשוהו. כמו זה, כשבאו אותם ערב רב ועשו את העגל, וסו אחריהם אותם שמתו וגרמו לישראל מות והרג. אמר הקב"ה, מכאן והלאה מעשה המשכן לא יהיה אלא רק מצדדים של ישראל לבדם. מיד - ויקהל משה את כל עדת ישראל וגו'.

זוה"ק קצה:

הקרב של עמלק עם ישראל היה בכל הצדדים

רבי חייא פתח, (שמואל א טו) ויאמר שאול אל הקיני לכו סורו רדו וגו'. בא וראה מה כתוב בעמלק, פקדתי את אשר עשה עמלק לישראל וגו'. והקב"ה, בכל הקרבות שעשו שאר העמים לגבי ישראל, מה הטעם לא היה קשה לפניו כמו הקרב שעשה עמלק אתם? אלא ודאי הקרב של עמלק היה בכל הצדדים, למעלה ולמטה, שהרי באותו זמן התחזק הנחש הרע למעלה, והתחזק למטה.

כח אחיזתו של עמלק - כנחש על פרשת דרכים

מה הנחש הרע אורב על פרשת דרכים, אף כאן גם עמלק נחש רע היה לישראל, שארבו להם על פרשת דרכים, שכתוב (שם) אשר שם לו בדרך בעלתו ממצרים. אורב היה לו למעלה לטמא את המקדש, ואורב היה למטה לטמא את ישראל. מנין לנו? שכתוב (דברים כה) אשר קרב בדרך. כתוב כאן אשר קרב, וכתוב שם (שם כג) כי יהיה ברך איש אשר לא טהור מקרה לילה.

ביאור ענין 'ויקר'

ועל זה כתוב בבלעם, (במדבר כג) ויקר אלקים אל בלעם. ויקר - לשון טמאה נקט. ואם תאמר, הרי כתוב אלקים, אלא הקדוש ברוך הוא הזמין לו אותו מקום של טמאה להטמא בו באותה דרגה שהוא נדבק להטמא בה. מה עשה בלעם? הוא חשב באותם קרבנות לעלות למעלה. מיד הזמין לו הקב"ה אותו מקום. אמר לו, הנה טמאה אליך כמו שראוי לך. ועל זה ויקר אלקים אל בלעם. כמו כן אשר קרב בדרך וגו', הזמין לך אותו הנחש הרע

חזרה אל אלי

פנינים מספר
הזוהר הקדוש

מתוך 'אגן הסוד' בעריכת
הגיד מיכאל פלג שלי"מ"א

סיפורו של שבת

הלוא פורים היום

פעם אחת בפורים בא איש עני מן הכפר הסמוך לקוזניץ אל העיר, כדי לשמוע את קריאת מגילת אסתר בבית הכנסת. כשבא אל בית הכנסת שבו קרא המגיד מקוזניץ את המגילה, שמע הכפרי את קריאת המגילה והוטב בעיניו מאוד. הנהה גדולה הרגיש ושמחה מילאה את לבו.

אחר התפילה בירכו המגיד לשלום ואמר לו: "הלוא אתה מן הכפר השייך לי, ומדוע לא נתת לי משלוח מנות?"

לא ידע האיש מה להשיב, כי לא היה דבר בביתו, אפילו לחם לילדיו, ואיך ייתן למגיד משלוח מנות?

בתוך כך אמר לו המגיד: "הנה פורים היום. בוא עמי לטעום מעט 'משקה'."

הלך האיש אל בית המגיד ונתנו לו שם יין-שרף ומגדנות. מרוב שמחה על שזכה לשתות בבית המגיד עם החסידים, ובשל היין ששתה, נהפך הכפרי לאיש אחר. הרהיב עוז בנפשו והלך אל ביתו של הגביר ר' ליטמאן יונה, שהיה סוחר יין. כאשר בא אל ביתו של הגביר קרא בקול ואמר בשמחה: "פורים

שמח!"

וכך אמר לגביר: "מבקש אני ממך שתיתן לי בהקפה בקבוק יין טוב, ובטח עוד אשלם לך. ואם לא אשלם - הלוא פורים היום!" הסכים הגביר ונתן לו בקבוק יין טוב.

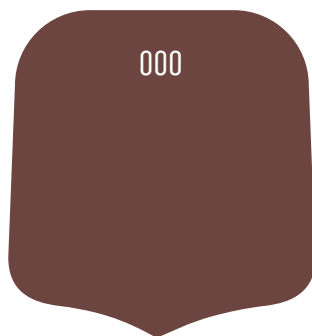
אחר כך הלך הכפרי גם לחנות אחת ושוב קרא בקול: "פורים שמח!" וביקש שייתנו לו בהקפה שניים או שלושה תפוזים, ושוב אמר: "בוודאי אשלם. ואם לא אשלם - הלוא פורים היום!" ונתנו לו את התפוזים כרצונו.

כשהיו בידו היין והתפוזים רץ בשמחה גדולה אל המגיד ואמר: "זה אני נתן עבור משלוח מנות".

אמר לו המגיד: "טוב עשית. זכור להביא לי משלוח מנות בכל פורים, כשם שנוהגים כל בני הכפרים".

לאחר שיצא מבית המגיד חשב הכפרי: "הנה בני ביתי עטופים ברעב ואינם יודעים כלל משמחת פורים. כעת אשמח גם אותם".

הלך ובא אל מוכר היין ואמר שוב בקול: "פורים שמח!" וביקש שייתנו לו

בהקפה מידה של יין שרף - "בטח אשלם. ואם לא אשלם - הלוא פורים היום!"

אחר כך הלך אל האופה ואמר שוב את אותו הנוסח, וקיבל כיכר לחם. ושוב הלך אל חנות אחרת וקיבל דגים מלוחים.

כאשר היו בידו כל אלו, מיהר ובא אל ביתו. עמד הכפרי בפתח הבית ואמר בקול: "פורים היום, פורים היום!"

אשתו ובני ביתו מעולם לא ראו אותו כך, שהוא מלא שמחה. חשבו בני הבית כי השתגע, ולא הבינו מה אירע לו. אך הוא הניח לפניהם את הלחם, הדגים והיין, ואמר להם: "אכלו ושתו ויטב לבכם, כי פורים

היום!"

מיד ישבו ואכלו, וגם הוא אכל ושתה עמיהם. לאחר ששתו כמה כוסות נמלאו גם הם ששון ושמחה, וקמו כולם לרקוד. "פורים היום!" ענו כל בני הבית בקול, ורקדו ללא הפסק עד אמצע הלילה.

והנה מישהו דופק בדלת. שאלו בני הבית: "מי שם?" שמעו קולו של גוי אחד בפתח הבית.

אמר הכפרי לאשתו: "אל תפתחי את הדלת כי פורים היום, ולא יבוא האיש ויפריע לשמחתנו".

אבל הדפיקות לא פסקו.

אמרה לו אשתו: "נראה לי כי הגוי הדופק בדלת הוא מי שנוהג תמיד לתת לי תפוחי אדמה וכדומה. לכן אפתח לו".

כאשר פתחה את הדלת נכנס האיש אל הבית והוא מוכה ופצוע מאוד וכולו מגואל בדם. מיד רחצו אותו ונתנו לו כוס יין ופת לחם. לאחר שאכל ושתה אמר: "החייטם את נפשי. כפסע היה ביני ובין המוות".

אז סיפר להם הגוי, כי בנו יחידו שעתידי לרשת את כל רכושו, הכה אותו מכות מוות והשליך אותו החוצה, ואם לא הם שפתחו לו את ביתם היה מת וגווע מן המכות ומן הקור העז שבחוץ.

"כעת, כשבני נהפך לאכזר ולרוצח ואתם ריחמתם עליי, הנה אראה לכם מטמון ואוצר שהיה בדעתי לגלות לבני סמוך למותי. כעת אגלה אותו לכם ואני נתן לכם אותו במתנה".

אז הלך הכפרי עם הגוי אל היער והראה לו הגוי כי תחת עץ פלוני מונח המטמון.

לא עברו ימים רבים ומת הגוי מן המכות שהכה אותו בנו. בלילה הלך הכפרי אל היער וחפר תחת העץ ומצא הון רב.

מאז בא אל המגיד כאחד הגבירים, ובכל פורים היה שולח לרבו משלוח מנות נאה, ועושרו הרב היה לו ולזרעו אחריו.

תורתך שעשעתי חידושים ושאלות

- 1 הכתישה רומזת, לשנים בהם היתה המנורה דולקת.
- 2 בני אם אחת היו. האחד לא מופיע אף לא בפסוק אחד, והשני מוזכר ג' פעמים בפסוק אחד.
- 3 תכשיט יקר מזהב טהור בשווי 1400.
- 4 מושיען של ישראל לא מוזכר בה, אבל שר ישראל - דוקא רמזו בה.
- 5 לומדים תרגום מהו הפסוק שזוהו חרגמו ותעבד על חושבנא תכין מתחמן עובד גדילו דהב דכי

הפחרונות מופיעים בגליון הנוכחי

0795-100-200

התקשרו לקו 'מה אהבתי'

הגרלות יוקרתיות מחכות לכם מדי שבוע

עונים חוכים

ויאמר המלך להקטן מהר קח את הלבנוש ואת הסוס כאשר דברת ועשה כן למרדכי היהודי היזשב בשער המלך (ו, י)

מדוע המלך השפיל את המן ואמר לו לעשות זאת בעצמו?

רבי אלישע גאליקו: אחשוורוש רצה לגמול עם מרדכי, ובחר בכבוד הגדול ביותר שיכול להעניק לו, באמצעות השר הבכיר ביותר בממלכתו.

אלשיך: את אחשוורוש טרדה השאלה מדוע אסתר הזמינה את המן לשני המשתאות. היה חשוב לו שאם יש מישהו שיוודע שיבוא ויספר. כדי לעודד לספר ללא חשש להינזק, ביקש לפרסם זאת, והחליט שהפרסום הגדול ביותר יהיה במסע שיעשה ע"י המן.

מלבי"ם: בשיחתו עם המן, נוכח המלך לראות שמעמדו הנכבד של המן אינו מגיע לו, אלא למרדכי, ובפרט שראה עד היכן הגיעה גאותו, שרוצה להשתמש בשרביט המלך, ובכעסו הרב אמר שימהר לכבד את מרדכי, שהכבוד מגיע לו, וראוי שיעשה ע"י המן, שלקח את גדולתו בערמה.

מלוא העומר: אחשוורוש רצה להעצים את הכבוד שהוענק למרדכי, וציוה את המן שיעשה זאת למרדכי, ובעצמו יקרא לפניו 'ככה יעשה...'. המניע לא היה הרצון לבזות את המן, אלא רצון לגמול טוב עם מרדכי.

(מלוקט מספרי 'מה שאלתך' מאת הרב חגי ולנסקי)

ויאמר המלך אחשוורוש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלא לבו לעשות כן (ז, ה)

איך הוא היתמם ושאל שבעצמו נתן להמן אישור לבצע את הגזירה?

מנות הלוי: הוא לא היתמם, אלא כעס על התעוזה של הצורר,

שהתכוון להשניא את אשתו, המלכה שבה בחר מכל הנשים, שהיתה יהודיה.

אור חדש: אחשוורוש אמר שגם אם נתן לו אישור, היתה זו רק הסכמה עקרונית, והיה עליו לשוב ולשאול אותו שנית לפני שליחת האגרות, ולא לכתוב ולשלוח אותן מעצמו, ולכן שאל 'מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלא לבו לעשות כן'.

רבי חיים קניבסקי: אחשוורוש אכן ניסה להיתמם ועשה עצמו כאילו יודע ושאל 'מי הוא זה... אֲשֶׁר מָלְאוּ לְבוֹ לַעֲשׂוֹת כֵּן', באכזריות כזו, להמית אומה שלמה ללא כל סיבה.

(מלוקט מספרי 'מה שאלתך' מאת הרב חגי ולנסקי)

ויקראו ספרי המלך בעת ההיא בחדש השלישי הוא חדש סיון בשלושה ועשרים בו (ח, ט)

מדוע המתינו עד אז, הרי המן נהרג בחדש ניסן?

מנות הלוי: לאחר שנענה לבקשתה הראשונה של אסתר ותלה את המן, חש אחשוורוש שעשה רבות עבורם, ואיש לא יעז לפגוע בהם. מאחר שגם אסתר וגם מרדכי ידעו שיש עוד זמן עד מועד הגזירה, החליטו להמתין ולא לבקש עוד מהמלך בסמוך לתליית המן, ועל כן דחו את בקשתם למשלוח האגרות הנוספות בכמה חודשים עד חודש סיון.

הגר"א: מרדכי רצה שהשליחים שהעבירו את האגרות הראשונות יפיצו גם את האגרות השניות, משום שסבר שאם יקחו אותן שליחים אחרים, מקבלי האגרות השניות יטילו ספק במהימנותן, לעומת זאת הוא סבר שאם יישלחו בידי שליחי האגרות הראשונות, אזי בנוסף על שליחותן, הם יסבירו את פשר משלוח האגרות השניות, ועל כן העדיף להמתין עד לשובם. מששבו (לאחר שליחות שנמשכה זמן רב), שלח אותם מרדכי בכ"ג סיון עם האגרות השניות.

(מלוקט מספרי 'מה שאלתך' מאת הרב חגי ולנסקי)

כולה ומחשבתו הרעה אשר חשב - מגיעה אל היהודי כולו.

לכך הזהירה התורה מכל פגם הנוגע לדעתו וחכמתו של אדם, אף יותר ממה שמכניס לתוך פיו.

(על דברים אלה הוסיף הראש"ל הגרמ"ש עמאר שליט"א רובד נוסף: בכך, אמר, יובנו גם דברי חז"ל "הרהורי עבירה קשים מעבירה". משום שאם ממחשבתו של אדם משתלשלים כל מעשיו, ממילא מובן מדוע הרהורי עבירה, קשים מן העבירה גופה).

ומכאן, תובן גם הסמיכות של השולחן, למנורה. וכך דרש ר' יצחק במסכת בבא בתרא (כה:): "הרוצה שיחכים - ידריים, ושיעשיר - יצפין, וסימניך - שלחן בצפון ומנורה בדרום". השולחן, דורשים חז"ל, רומז למזנותו של אדם. השולחן ניצב מאחורי מסך הפרוכת המבדילה בינו לבין ארון העדות המסמל את התורה. מלאכתו של אדם נעשית מחוץ לכתלי בית המדרש, מקום בו דעתו של אדם אינה משתמרת יפה.

דווקא לשם כך, סמוך השולחן אל המנורה, שהיא כנגד החכמה. לרמז לאדם, כי גם בעת צאתו מבין כתלי בית המדרש, חכמת התורה היא-היא שתנחהו בכל מעשיו, ואל לו להניח לטרדות עולם הזה ולהבליו לחדור למחשבתו ולמצוא משכן בדעתו.

לאכילה טעונה שמן זית זך, המנחות שהן לאכילה אינו דין שיטענו שמן זית זך?! תלמוד לומר 'זך כתיבת לקאור' (ויקרא כ"ד, ב') - ולא זך כתיבת למנחות".

תמה הסבא מקלם, מדוע החמירה התורה כל כך שיהיה שמנה של המנורה נקי מכל גרגר של שמרים, והלא הוא משמש להדלקה בלבד, מה שאין כן המנחות, שנאכלות, ובהן לא הקפידה התורה כל כך?

ותירץ הגרש"ז ברידא, ה'סבא' זצ"ל, כי הנה, במובנו הרוחני, רומז השמן על חכמה - כך דרשו חז"ל (שהש"ר א, ג). כמו כן, המנורה הניצבת בדרום, רומזת לחכמת התורה.

מסיבה זו, החמירה התורה שיהא השמן למאור, זך ונקי מכל סיג ופגם, הרבה יותר מהשמן שניתן במנחות. משום שעל הדעת, להישאר תמיד נקיה וזכה. פגימה כלשהי במחשבה, חמורה מאוד, משום שמחשבת האדם היא היסוד שממנו משתלשלים כל מעשיו. ואם כן, כל פסול או פגם במחשבתו של אדם יכולים להביאו לידי מכשולות.

ומדוע לא הקפידו על כך בשמן למנחות? כי אז, דומה הדבר לפגם במעשה, או באיבר אחד, והפגם הינו באותו מעשה בלבד. פגימה בדעת, לעומת זאת, מעכירה את החבית

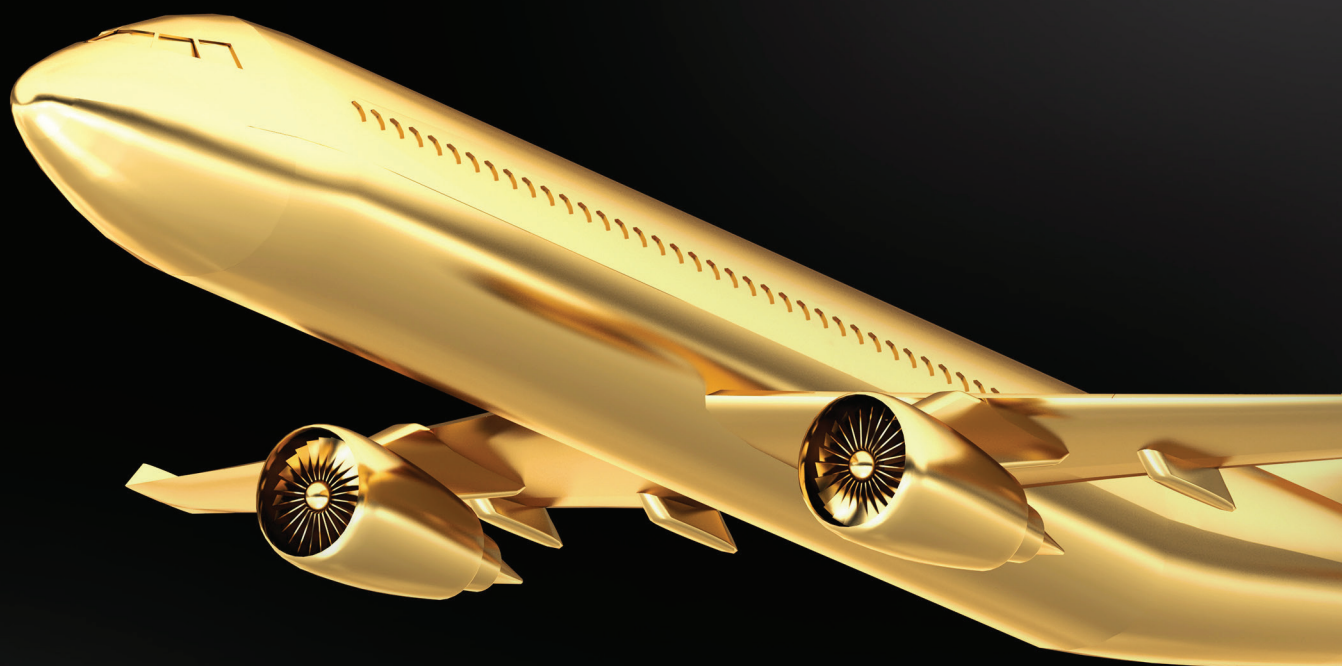
בעין הפרשה

מבט והגות לפרשת שבוע

חכמת אדם תאיר פניו

שְׁקוֹן לְקָאָר (שמות כ"ה, ו').

עמדה התורה על כך שהשמן שיהיה במקדש יהיה זך ונקי מכל סיג ופגם. את השמן היו מכינים באופן שאת "הזיתים היה כותש במכתשת, ואינו טוחנן בריחים כדי שלא יהא בו שמרים, ואחר שהוציא טיפה ראשונה מכניסן לריחים וטוחנן" כלשון רש"י. לאחר מכן השמן הנוסף שיצא, כבר פסול היה להדלקת המנורה, אך כשר היה למנחות. וכך דרשו חז"ל: "מה אם המנורה שאינה

לא צריך למוס רחוק

מחפש סגולות? רוצה ישועות? אתה לא חייב לרכוש כרטיס טיסה ולהתחיל בסגולות מסובכות.

יש את העצה הבדוקה של חז"ל: "לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הציבור שנים מקרא ואחד תרגום, שכל המשלים פרשיותיו עם הציבור מאריכין לו ימיו ושנותיו" (מסכת ברכות, דף ח').

מה אהבתי

לדעת את הפרשה

לזכר נשמתם של מ"ה קדושי מירון תשפ"א

079-5100200

מתקשרים לפרשה
מתחברים לתורה

פרשה
על הקו